# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **J. H.**, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Liberecký kraj**, se sídlem třída 1. máje 97, Liberec, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. ledna 2017, č. j. 14686/17/2601-80541-507338, a ze dne 13. ledna 2017, č. j. 10867/17/2601-80541-507338, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 11. září 2017, č. j. 59 Af 17/2017 - 35,

takto:

**I.** Žádost žalobce o prodloužení zákonné jednoměsíční lhůty k odstranění vad kasační stížnosti dle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. října 2017, č. j. 6 As 339/2017 - 6, a o prominutí zmeškání úkonu, doručená Nejvyššímu správnímu soudu dne 30. listopadu 2017, **se zamítá.**

**II.** Kasační stížnost žalobce **se odmítá.**

**III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v návětí označeného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým mu soud nepřiznal osvobození od soudních poplatků a zamítl jeho návrh na ustanovení zástupce. Věcně se v daném řízení jedná o žalobu proti rozhodnutím vydaným v rámci daňové exekuce.

[2] Kasační stížnost však neobsahovala jakýkoliv projednatelný důvod, z něhož by bylo zřejmé, proč stěžovatel napadá usnesení krajského soudu o neosvobození od soudních poplatků a neustanovení zástupce. Kasační stížnost se převážně zabývá postupem správce daně a ohledně osobních poměrů stěžovatele uvádí pouze tolik, že u nich mělo dojít ke změně, jež měla být krajskému soudu známa z úřední činnosti. Z kasační stížnosti nevyplývá výslovně ani to, čeho se stěžovatel vlastně domáhá (tedy zda má být usnesení krajského soudu, jež obsahuje dva výroky, zrušeno v celém rozsahu nebo jen zčásti). Proto

vyzval Nejvyšší správní soud stěžovatele usnesením ze dne 23. října 2017, č. j. 6 As 339/2017 - 6, k doplnění důvodů, pro které napadá v záhlaví označené usnesení krajského soudu, a k formulování závěrečného návrhu, a to v zákonné lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení. Součástí usnesení bylo rovněž poučení, že jestliže ve stanovené době stěžovatel výzvě nevyhoví, tj. neodstraní-li vytýkané vady kasační stížnosti, a v řízení nebude možno pro tyto nedostatky pokračovat, soud kasační stížnost odmítne podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.“).

[3] Citované usnesení Nejvyššího správního soudu bylo dne 30. října 2017 doručeno stěžovateli a poslední den měsíční lhůty tak připadl na den 30. listopadu 2017, neboť lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, kterým se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Dne 30. listopadu 2017 obdržel Nejvyšší správní soud pouze žádost stěžovatele o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti. Stěžovatel uvedl, že v důsledku opakovaných výpadků elektřiny po orkánu Herward čelí problémům s použitou výpočetní technikou, které způsobují nedostupnost elektronických dokumentů a nespolehlivost odesílání elektronických podání.

[4] Podle § 106 odst. 3 s. ř. s. může být zákonná jednoměsíční lhůta od doručení usnesení s výzvou k doplnění náležitostí kasační stížnosti prodloužena jen na včasnou žádost a z vážných důvodů, nejdéle však o další měsíc, jak o tom byl stěžovatel poučen.

[5] Stěžovatel požádal o prodloužení lhůty na samé hranici jejího uplynutí, nicméně žádost lze i tak hodnotit jako formálně včasnou. Vážné důvody však v jejím zdůvodnění Nejvyšší správní soud neshledal. Zákon stanoví k podání kasační stížnosti lhůtu dvou týdnů. Již sama skutečnost, že stěžovatel podá kasační stížnost bez zákonných náležitostí, s vyhlídkou na nutnost vydání usnesení s výzvou k doplnění a se stanovením pevné zákonné jednoměsíční lhůty, fakticky prodlužuje lhůtu k podání kasační stížnosti řádově o měsíce, čímž je takový stěžovatel zvýhodněn oproti stěžovateli, který v zákonné dvoutýdenní lhůtě podá kasační stížnost řádně se všemi náležitostmi. Z tohoto důvodu zákon umožňuje dále prodloužit lhůtu k doplnění kasační stížnosti jen výjimečně, z vážných důvodů, a vážné důvody pro prodloužení lhůty musí soud interpretovat restriktivně.

[6] Stěžovatel argumentuje obtížemi s výpočetní technikou, svá tvrzení však nikterak nedokládá (například potvrzením svého dodavatele elektrické energie o údajných výpadcích nebo dokladem o předání výpočetní techniky k opravě). Nadto, orkán Herwart, na nějž se stěžovatel odvolává, se přes Českou republiku přehnal více než před měsícem. Z takovýchto neodůvodněných a neověřitelných tvrzení může jen těžko Nejvyšší správní soud ve svém rozhodování vycházet. Nadto nelze pominout, že výpočetní technika není jediným prostředkem, s jehož pomocí lze kasační stížnost vytvořit a doručit ji soudu. Stěžovatel neuvádí nic, z čeho by bylo zřejmé, proč nemohl alespoň základní obrysy své argumentace proti neosvobození od soudních poplatků, resp. proti neustanovení zástupce, nastínit písemně v rukou psaném dokumentu a zaslat jej soudu poštou. Nic by mu nebránilo později v rámci uplatněných kasačních bodů argumentaci případně prohloubit či podrobněji dopracovat, doplnit elektronické dokumenty, k nimž nyní nemá přístup apod. Vážnými důvody přitom nelze rozumět subjektivně pociťované obtíže, nýbrž objektivní

překážky, jež stěžovateli oproti standardnímu chodu věcí fakticky brání náležitosti kasační stížnosti včas doplnit. Žádné takové důvody stěžovatel podle názoru Nejvyššího správního soudu ve své žádosti o prodloužení lhůty nevznesl.

[7] Nejvyšší správní soud proto žádost o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti zamítl.

[8] V důsledku toho nelze než konstatovat, že výzvě k doplnění náležitostí kasační stížnosti stěžovatel v jednoměsíční lhůtě stanovené podle § 106 odst. 3 s. ř. s. nevyhověl. Podle judikatury Ústavního soudu přitom platí, že „*... pokud je stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti postupem dle § 106 odst. 3 s. ř. s., může rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody jen ve lhůtě jednoho měsíce v tomto ustanovení zakotvené, pokud nebyla na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů soudem prodloužena*“ [nález sp. zn. I. ÚS 138/06 ze dne 10. 8. 2006 (N 152/42 SbNU 237)]. Obdobně též z usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 179/08 ze dne 10. 7. 2008, jednoznačně plyne, že „*soud nemůže přihlížet k stížnostním námitkám uplatněným po uplynutí jednoměsíční lhůty, ledaže by soud tuto lhůtu k včasné a důvodné žádosti stěžovatele prodloužil*“. V daném případě však k prodloužení stanovené jednoměsíční lhůty z výše uvedených důvodů nedošlo.

[9] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl s tím, že přes výzvu nebyly odstraněny její vady a nebylo možné v daném případě v řízení o kasační stížnosti pokračovat. K případnému doplnění kasační stížnosti učiněnému po zákonné jednoměsíční lhůtě by nebylo možné s ohledem na jeho opožděnost přihlížet (shodně též např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. dubna 2009, č. j. 2 As 28/2009 - 28).

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu